

**KAYBOLAN MESLEKLER
YORGANIN USTASI MI OLUR?**

—
GÜL ÇETİN

KRONİK KİTAP: 428

Çocuk Kitaplığı: 12

YAYIN YÖNETMENİ

Olcay Mağden

EDİTÖR

Merve Akıncı Almaz

RESİMLEYEN

Gül Çetin

KAPAK & SAYFA TASARIMI

Selin Özsoy Öztekin

MİZANPAJ

Sefer Koçan

1. Baskı, Eylül 2023, İstanbul

ISBN

978-625-6989-90-0

KRONİK KİTAP

Şakayıklı Sk. №8, Levent

İstanbul - 34330 - Türkiye

Telefon: (0212) 243 13 23

Faks: (0212) 243 13 28

kronik@kronikkitap.com

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika No: 49639

www.kronikkitap.com

   kronikcocuk_

BASKI VE CİLT

Optimum Basım

Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1

34295 K. Çekmece / İstanbul

Telefon: (0212) 463 71 25

Matbaa Sertifika No: 41707

YAYIN HAKLARI

Bu kitabın Türkiye'deki tüm yayın hakları Kronik Yayıncılık A.Ş.'ye aittir. Tanıtım amacıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

~ KAYBOLAN MESLEKLER ~

YORGANIN USTASI MI OLUR?

GÜL ÇETİN

Yorgancı
Yaşar Usta

Yorganların efendisi

Hem araştırmacı
hem gazeteci

Atlas'ın Babası
Serhat Bey

Birlikte en sevdiğimiz
şey fotoğraf çekmek.

Hem yazar
Hem çizer

Atlas'ın Annesi
Nesrin Hanım

Birlikte en sevdiğimiz
şey resim yapmak.

Ben

ATLAS

Herkesin Arif Ustası

Dikkat!
Gözlerde
katarakt var.

Boş duramayan
emekli marangoz

94 yaşında
ama, "234
yaşıdayım,"
der.

Atlas'ın Dedesi
Arif Bey

30 Ağustos
Zafer
Bayramı'nda
doğmuş.

Dikkat!
Aşırı titiz.

On parmakta
on marifet

Atlas'ın Anneannesi
Muzaffer Hanım

ALISILMADIK BİR TATİL

Bu yaz denize girmek yok...

Güneşlenmek yok...

Kumdan kaleler yapmak yok...

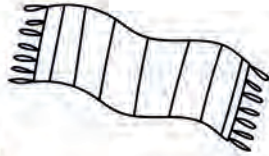
Bisiklete binmek yok...

Yok, evet!

Peki ben üzgün müyüm?

Hmm, sanırım hayır.

Neden mi? Çünküüüüüü...

KİLİS

MERHABA
KİLİS

MERHABA KİLİS

Bu yaz ailece, uzun zamandır görüşemediğimiz canım anneannem ve dedemin yanına, Kilis'e gidiyoruz. Arabadan iner inmez burayı çok seviyorum. Bilmiyorum sana da olur mu ama ben çok sık yaşarım: Nasıl olduğunu anlamadan bir yeri, yemeği, canlıyı, hatta bir nesneyi anında sevebilirim. Bağlarla, bahçelerle örülü, dar ve dolambaçlı sokaklarıyla bu yer bana çok ilginç geliyor. Buraya ilk defa, annemin kucağında bir bebekken gelmişim. Bu nedenle o günlerden hiçbir şey hatırlamıyorum. Belki de içimde bir yerlerde hatırlıyorumdur. Tam olarak emin değilim. Anneme göre değişen pek bir şey yok. Bana göreyse her şey çok farklı. Özellikle de İstanbul'daki şehir hayatını düşününce. Buraya gelmeden, **"KİLİS NEREDE ACABA?"** diye merak edip haritadan bakmıştım. Güneydoğu Ana-

dolu bölgesinde, komşumuz Suriye'ye çok yakın olduğunu öğrendim. Dedemin anlattığına göre, Kilis eskiden Gaziantep şehrine bağlı bir ilçeymiş. Sonradan il olmuş. Bence hâlâ kasaba gibi görünüyor. Şehir olmasından çok gururlanan dedeme bundan bahsetmiyorum tabii. Onu üzmemek istemem.

Dedem Arif Usta. Emekli marangoz. Bu civardaki hemen hemen her evin mobilya işlerinde emeği var. Anneannem, "Kartaktı bu kadar ilerlemeseydi hâlâ çalışıyor olurdu," diyor. Dedem bana hep iki yüz otuz dört yaşında olduğunu söylese de aslında seksen dört yaşında. Gözleri bir kartal kadar keskin göremediği için artık zanaatını sürdürüremiyor. Genç ustalar ara ara kendisinden fikir almaya geldiğinde tane tane anlatıp bütün sorulara uzun uzun cevaplar veriyor. Hangi mobilya hangi ağaçtan olmalı, işçiliğinde hangi malzemeler kullanılmalı, doğal cilalama

teknikleri nasıl olur; yılların tecrübelerini büyük bir zevkle paylaşıyor.

Anneannem Muzaffer Hanım. Ahh, ne güzel bir ismi var! **30 Ağustos Zafer Bayramı** günü dünyaya geldiği için annesi ona bu adı vermiş. Her şeyin temiz ve düzenli olması onun için çok önemli. Onu evdeki halıların, kilimlerin püsküllerini tararken görünce gözlerime inanamıyorum. Ona göre bu çok normal ama ben onun bu hâllerini izlerken gülmek için dudaklarımı kemiriyorum. Hatta bazen kendimi tutmayıp, gizlice halıların püsküllerini karıştırıp koltuk minderlerinin yerlerini değiştiriyorum. Gülerek, “Ah, bir kedi yine buraları dağıtmış bak, görüyor musun?” diye söyleniyor. Günün büyük kısmını mutfakta geçiriyor. Mutfak sanki anneannemin krallığı. Müthiş bir aşçı. Öyle lezzetli yemekler, kekler, kurabiyeler yapıyor ki parmaklarımızı yiyoruz. Bak yine ağızımın suları akıyor! Tamam, ye-

mek konusunu geçiyorum, yoksa mutfağa koşup ne var ne yoksa indireceğim mideye.

Bence anneannem ve dedem birlikte vakit geçirmeye bayılıyor. Akşamları kahvelerini öyle keyifli içiyorlar ki... Dedem, kendisine annesinden kalmış gramofona bir taş plak koyup anneannemin karşısına oturuyor. Çok hüzünlü bir müzik (pek benim tarzım değil). Annem bu müziğin kanun taksimi olduğunu söylemişti. Bir yanda kahve, bir yanda müzik; hiç konuşmadan bakışıyorlar. Gözlerinde hangi hatıralar canlanıyor kimbilir? Annem ve babam da onların sevgisine hayran. Ben de onların kahve içmesine özenir, arada kendime sütlü kahve yapıp yanlarına sokulurum. Hepimiz aynı anda kahvelerimizden birer yu-

